

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. S.**, nar. ..., st. přísl. Ázerbajdžánská republika
bytem H. 1510/1, P. 3

zastoupený obecnou zmocněnkyní Mgr. V. K.
bytem T. 1848/19, P. 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2015, č. j. MV-41740-3/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2015, č.j. OAM-32881-14/DP-2014 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní.

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná nepostupovala v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zároveň nepostupovala v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, když nešetřila práva žalobce nabytá v dobré víře. Uvedl, že byl rozhodnutím Okresního soudu pro Prahu 2 ze dne 23.1.2014, č.j. 5 T 15/2014-34, které nabylo právní moci dne 18.2.2014, uznán vinným ze spáchání přečinu podle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku, tj. ohrožení pod vlivem návykové látky. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce, výkon tohoto trestu byl odložen na zkušební dobu dvanácti měsíců. V době, kdy podával odvolání proti rozhodnutí ministerstva, jeho podmíněčný trest již vypršel.
3. Žalobce dále namítl, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců spočívá přiměřenost rozhodnutí nejen v zásahu negativního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, ale i v dalších skutečnostech ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí, např. v posouzení druhu a závažnosti protiprávního jednání žalobce a druhu vyměřeného trestu soudem. Žalobce pobývá na území České republiky od 23.8.2010, kdy zde začal studovat. Svého jednání, za nějž byl pravomocně odsouzen, lituje. Další postižení v podobě ukončení jeho pobytového oprávnění je podle žalobce nepřiměřené z hlediska jeho dalšího života, neboť mu nebude umožněno úspěšně ukončit studium.
4. Podle žalobce napadené rozhodnutí radikálně zasáhlo do jeho rodinného života, neboť na území České republiky pobývá manželka bratra žalobce, která je zde sama a v současnosti očekává narození potomka. Žádost bratra žalobce o pobytové oprávnění dosud nebyla vyřízena. Žalobce považuje – s odkazem na pojetí příbuzenských vazeb v Ázerbajdžánu – svůj vztah k bratrově manželce (své švagrové) za rodinný v přímé linii. Odůvodnění žalované v napadeném rozhodnutí proto považuje za nedostačující a (s odkazem na judikaturu Ústavního soudu) za formalistické, neboť nebyly řádně zohledněny individuální okolnosti jeho případu.
5. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že pokud účastník řízení spáchal trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen, není důvodné nadřazovat individuální právo účastníka řízení na ochranu jeho soukromého života nad veřejný zájem České republiky na ochraně společnosti. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že pokud se žalobce dopustil úmyslného trestného činu, musel si být vědom negativních následků svého jednání. Jedním z těchto následků je i skutečnost, že se svým protiprávním jednáním mohl připravit o oprávnění pobývat na území České republiky. K rodinné situaci žalobce pak žalovaná uvedla, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života byla posouzena dostatečně.

6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní s platností od 1.9.2013 do 31.8.2014. Dne 28.7.2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
7. Ve spise založený výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 13.8.2014 obsahuje záznam o pravomocném odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce byl podle (rovněž ve spise založeného) trestního příkazu vydaného dne 23. 1. 2014 Obvodním soudem pro Prahu 2, který nabyl právní moci dne 18.2.2014, odsouzen v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 5 T 15/2014-34 za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Tento přečin spáchal tím, že řídil osobní motorové vozidlo v době, kdy měl v krvi nejméně 12 ng/ml delta THC, ačkoli věděl, že po užití drogy marihuana je natolik pod jejím vlivem, že není schopen osobní motorové vozidlo řádně ovládat. Za spáchání uvedeného přečinu byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce s podmíněným odkladem na dobu 12 měsíců, a dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
9. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*
10. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
11. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
12. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*

13. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za *trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Ve věci není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin; tato skutečnost je zaznamenána ve výpisu z evidence Rejstříku trestů. Přestože žalobce tohoto činu lituje a přestože již došlo k vykonání soudem uloženého trestu, pro účely zákona o pobytu cizinců, tj. právního předpisu, který reguluje postup správního úřadu při posouzení žádosti cizince o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, správní úřad nemohl žalobce považovat za trestně zachovalého [§ 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Tato skutečnost je dle shora citovaných zákonných ustanovení důvodem pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, a tedy i překážkou prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
16. Při postupu, kterým zákon správnímu úřadu ukládá povinnost zrušit platnost víza k pobytu nad 90 dnů [§ 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], který se na posouzení žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu použije obdobně, je nutno zároveň vyhodnotit, zda důsledky vydání takového rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro jeho vydání, a to zejména s ohledem na dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
17. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí přiměřeností zásahu v podobě dopadů rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, zabývala v dostatečném rozsahu. Ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje demonstrativní výčet hledisek pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Toto ustanovení však nelze chápat tak, že správní úřad je povinen zkoumat, resp. odůvodňovat, přiměřenost rozhodnutí v každém posuzovaném případě ze všech takto stanovených hledisek, nýbrž pouze z těch hledisek, jež lze považovat pro posuzovaný případ za relevantní. Relevance každého z těchto hledisek (a s ohledem na demonstrativní výčet případně hledisek dalších) bude dána právě konkrétními okolnostmi jednotlivých případů.
18. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že se žalovaná nezabývala druhem a závažností jeho protiprávního jednání. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, přičemž jednání žalobce, který řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky (při orientační zkoušce mu bylo zjištěno 12 ng/ml delta 9 THC v krvi), posoudila jako jednání, kterým žalobce ohrozil nejen svoji bezpečnost, ale „*především i zdraví a životy ostatních, přičemž zachování těchto hodnot je jednoznačně základním zájmem společnosti*“. Žalovaná dále uvedla, že „*je v zájmu České republiky, aby se na jejím území zdržovali pouze ti cizinci, kteří právní předpisy České republiky dodržují. Pakliže účastník*

řízení spáchal úmyslný trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen, není dle názoru Komise důvodné nadřazovat individuální právo účastníka řízení na ochranu jeho soukromého života nad veřejný zájem České republiky na ochraně společnosti“. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje.

19. Namítal-li žalobce, že žalovaná nezohlednila výši a druh uloženého trestu, nutno konstatovat, že tento aspekt není uveden v demonstrativním výčtu hledisek, jež mají být podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vzata v úvahu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Jakkoli nelze vyloučit, že výše a druh uloženého trestu může obecně být pro toto posouzení relevantním kritériem, jedná se spíše (ve srovnání s druhem a závažností protiprávního jednání) o kritérium podpůrné. V daném případě by ostatně bylo možné toliko konstatovat, že druh a výši uloženého trestu (resp. trestů – podmíněný trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti) trestní soud stanovil v zákonných mezích, když za ohrožovací delikt podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku lze uložit trest odnětí svobody až na jeden rok, peněžitý trest nebo zákaz činnosti, tj. nejedná se o skutečnost, která by měla vliv na vyhodnocení protiprávního jednání jako takového. V tomto ohledu se lze ztotožnit se závěrem žalované, že dopady rozhodnutí do soukromého života žalobce (tj. žalobcem uváděná nemožnost dokončit studium) jsou při porovnání se skutečností, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin obecně ohrožujícího charakteru, skutečně podřadné.
20. Žalovaná se rovněž zabývala námitkou žalobce, že nebyla zohledněna nutnost jeho kontaktu s manželkou jeho bratra. V této souvislosti uvedla, že žalobce *„není v přímém příbuzenském vztahu ke švagrové, proto se jejich vztahem správní orgán prvního stupně nezabýval. (...) pobyt švagrové na území České republiky nemůže mít vliv na případný zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení.“* Žalovaná nepovažovala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřiměřené i vzhledem ke skutečnosti, že žalobce *„nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky v přímé příbuzenské linii“*. Také tyto závěry žalované soud aprobuje, neboť z právní úpravy nelze dovodit, že by vztah žalobce a manželky jeho bratra mohl být považován za vztah rodinný či vztah obdobný vztahu rodinnému.
21. Rodinnými vztahy je nutno pro účely zákona o pobytu cizinců vedle manželských vztahů rozumět vztahy v linii přímé, tj. vztah rodiče-děti, prarodiče-děti (srov. § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nikoli vztahy osob tzv. sešvagřených. Naposled uvedené vztahy sice jsou (i v České republice) obecně považovány za vztahy v rámci širší rodiny, pro účely aplikované právní úpravy však vztah žalobce a manželky jeho bratra rodinným vztahem není (srov. též závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010, č.j. 5 As 6/2010-63, podle něhož se za rodinného příslušníka nepovažují ani osoby ve vztazích bratr-sestra). Při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného života tedy nedošlo k pochybení, pokud nebyla žalobcem tvrzenému vztahu ke švagrové přisouzena váha vztahu rodinného.
22. Žalobce v žalobě rovněž obecně poukázal na porušení § 3 správního řádu. Tuto námitku, tj. že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť z něj není patrné, jaké konkrétní nezákonnosti (tj. v jakém ohledu považuje žalobce skutkový stav za nedostatečně zjištěný) se měla žalovaná

dopustit (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb.). Stejný závěr platí i pro (rovněž) obecně uplatněnou námitku porušení § 2 odst. 3 správního řádu, tj. práva nabytého v dobré víře, k níž lze obecně poznamenat, že porušení práva nabytého v dobré víře nelze spatřovat v tom, že správní orgán nevyhoví žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pokud jsou k takovému rozhodnutí dány zákonné důvody, jako tomu bylo v tomto případě. Soud k tomu na okraj dodává, že neshledává žádnou skutečnost, která by založila právo žalobce na vyhovění jeho žádosti, a stejně tak ani skutečnost, z níž by mohla plynout dobrá víra žalobce, že žalovaná jeho žádosti vyhoví.

23. Z výše popsaných důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná byla ve věci úspěšná, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti jí v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2018
Mgr. Martin Kříž
předseda senátu